

[Peter Larsen.]

efter sygekasseloven i modsætning til en lang række andre sociale love finder dette ikke sted. Det kunne være fristende her at nævne en række af de lovområder, hvor man i de senere år har ophævet mange af de forskelsbehandlinger, der var, og jeg har også bemærket mig, at socialministeren har fremsat forslag, der skal tages som forsøg på at udjævne en vis forskelsbehandling, og derfor håber vi på, at det må være muligt også på de af os udpegede områder at komme et skridt længere. Det materiale, vi fik forelagt i udvalget i fjor, viser jo klart, hvor stor en forskel der er i den pris, medlemmerne må betale for at opnå de samme fordele. Nu siger det sig selv, at disse spørgsmål vel også trænger til en nærmere kulegravning — det havde vi jo ikke mulighed for af tidsmæssige grunde i udvalget — men jeg tror, det må være muligt at finde frem til områder, hvor denne forskelsbehandling kan fjernes.

Der har ofte været fremført det synspunkt, at sygekasserne inden for visse rammer selv bestemmer, hvor langt man vil gå, men for borgerne eller medlemmerne stiller det sig lidt anderledes. De afgør jo ikke selv, hvilken sygekasse de er medlem af. Det er lovbestemt, det er en pligt, og derfor mener vi, der også er et spørgsmål om de rettigheder, man via denne lovgivning må sikre dem.

Det samme gælder i nogen grad spørgsmålet om administrationsudgifterne. Det kan ikke være rigtigt, at forskellige, medlemmerne uvedkommende omstændigheder skal påvirke kontingenterne i så stort omfang, som det forelagte materiale viser. Spændvidden er for stor, og vi må have afvejet, hvordan vi kan undgå dette. Vi er som sagt inde på at få en rationalisering af disse ting gennemført til gavn ikke alene for medlemmerne, men også for hele sygekassesagen.

Vedrørende enkeltheder i forslaget skal jeg kun nævne ganske enkelte. Vi finder stadig, det er formålstjenligt at ophæve begrebet bidragydende medlemmer. Det er jo kun en meget lille del af samtlige medlemmer, der er i denne gruppe, og det kan ikke hverken være socialt eller praktisk at opretholde den. Jeg mener, vi kan gøre det, fordi der jo ikke sker nogen begrænsning i

adgangen til at vælge forsikringsform, og det anser vi for noget meget væsentligt.

I spørgsmålet om opkrævning af kontingentet, som ministeren også var inde på, mener vi stadig, det er rigtigt og lettest, at betalingen sker sammen med skatten. Sidste år var vi i en situation, hvor vi ikke kendte de nye skatteregler; vi er nærmere ved en endelig afklaring i dag, hvor vi står over for kildeskatten, og dér er der grund til at nævne, at regeringen jo netop fremhæver, at kildeskatten er en lettelse for lønmodtagerne. Når det er tilfældet, er det vel også rimeligt, at man overvejer, under hvilken form man kan koble sygekassekontingentet på også.

Det næste, som jo også er med i forslaget, bliver så — det er det rimeligste — at alle arbejdsgiverbidrag samles i ét beløb, således at også arbejdsgiverne i denne forbindelse kan få en lettelse. Det samme gælder spørgsmålet om ændringer i de offentlige tilskud og i refusionerne, hvor vi mener at der også kan gennemføres administrative lempelser. Det ligger jo sådan, at på visse områder yder sygekasserne kun symbolske beløb, og for at opnå dette må man have et stort regnskabs- og kontrolapparat. Det må kunne rationaliseres til fordel for sygekassesagen.

Jeg skal i øvrigt ikke gå ind på flere enkeltheder. Det fremgår jo klart af forslagets bemærkninger, hvad det er, vi tilsigter. Vi tror, det er muligt at gennemføre disse ændringer uden at foregribe en egentlig strukturændring. Det må jo være rimeligt — deri er jeg enig med ministeren — at det er en opgave for socialreformkommissionen at få disse spørgsmål belyst i sammenhæng med andre problemer, men det kan ikke være rimeligt, at man alene af den grund, når det drejer sig om spørgsmål, der kan løses inden for de bestående rammer, afventer den store revision. Vi finder, det er forkert, hvis man låser sig fast inden for én gang fastlagte rammer, således at det mere er traditioner end hensyn til nødvendige moderniseringer, der bestemmer éns stillingtagen til problemerne. Opgaven må i dette såvel som i andre spørgsmål være at anvende pengene og arbejdskraften bedst muligt til gavn for hele befolkningen.

Vi håber derfor, at det arbejde, som nu forhåbentlig kan genoptages i udvalget, må